

[Poul Møller.]

ordførere, den særlige regel eller det særlige princip i den norske koncessionslovgivning, og jeg har svært ved at forstå, at regeringen ikke kan se, at det giver et langt smidigere system. I egne, der ikke er truet af et stort udenlandsk opkøb, giver man tilladelse; i egne, der derimod bliver truet, kan de lokale jordbrugsnævne gribe ind og standse det. Naturligvis med den følge, at man også i denne egn må standse indenlandske køb fra ikke-landmænds side eller prøve at fordele det ligeligt, så der ikke bliver tale om diskriminering. Jeg synes, det er et langt smidigere og rigtigere system; det er et redskab, man kan bruge, når man har behov for det, og man kan lade være med at bruge det i egne, hvor der ikke er behov for det.

Endelig er der de industrielle ejendomme, som den højtærede justitsminister berørte. Jeg skal kun ganske kort sige, at der jo ikke i regeringens lovforslag så lidt som i vore forhandlingsforslag er noget som helst, der bremser muligheden for, at en udenlandsk virksomhed, der vil etablere sig med en bedrift her i landet, kan købe en ejendom og indrette den til en industriel bedrift eller til en handelsvirksomhed. Det er jo selve etableringsrettens formål, at dette kan ske, og den kan vi jo ikke undergrave fuldstændig ved en jordlovgivning. Der er ikke noget — hverken i landbrugslovgivningen eller i nogen anden lovgivning — i regeringens lovforslag, der tilsigter noget sådant, og det stiller vi da heller ikke krav om.

Jeg har gerne villet give denne reddegørelse, da jeg er mit partis markedsplanordfører og derfor ville være meget ked af, hvis forslag, vi fra vor side havde været med til at skabe, og som indeholdt nogle principper, der efter vor opfattelse er holdbare over for fællesmarkedet og holdbare over for en trussel om en stor invasion af fremmede statsborgere, der skulle eje Danmarks jord, ikke skulle være anvendelige.

Til sidst vil jeg sige, som det allerede er sagt flere gange, at man kan ikke på 4 mødedage nå til et forhandlingsresultat, men man kan, hvis regeringen har den forhandlingsvilje, som den højtærede statsminister har talt om han har haft så længe,

men som vi ikke altid har mærket i vinter, få et forhandlingsresultat, fordi der ligger et forhandlingsoplæg. Det er den højtærede statsministers sag, om han vil have et forhandlingsresultat.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg er næsten ked af, at jeg ved mit dog forholdsvis korte indlæg blev årsag til, at det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde sig så store anstrengelser, for jeg forstår godt, at det virkelig var en stor anstrengelse, og jeg forstod endog på det ærede medlem, at, som han udtrykte det, visse dele af fremstillingen hang ham ud af halsen, og at det ikke var ham nogen fornøjelse at skulle gentage alle disse ting.

Anstrengelsen, han har gjort sig, er for så vidt så meget mere unyttig, som den er håbløs. Det er jo gennemskueligt for enhver, der beskæftiger sig med politik i dette land, at man fra borgerlig side og ikke mindst fra konservativ side udelukkende har haft det for øje at få disse forslag forhalet og udskudt, så der ikke kom noget ud af dem, at man først i allersidste omgang har fremlagt en skitse, som jo er ganske utilstrækkelig. Det ærede medlem indrømmede selv, at den ikke var vandtæt, og det er da klart for enhver, der har studeret disse forhold, at de borgerliges skitseforslag ikke giver nogen holdbar dækning over for de problemer, Danmark vil møde, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet.

Når jeg siger, at forhandlingsmulighederne har eksisteret 1 år, så mener jeg 1 år; jeg mener ikke $\frac{1}{2}$ år. Det, jeg foreslog under omsforhandlingerne, var, at de 4 forligspartier omgående nedsatte et udvalg, som straks gik i gang med forligsmæssige forhandlinger om disse problemers løsning. Det er heller ikke sådan, at vi har begrænset vor forhandlingsvilje til 4 dage. Vor forhandlingsvilje har bestået hele dette lange år, og vi har i markedsudvalget oprigtigt og under store både saglige og politiske anstrengelser søgt at komme i forhandlingskontakt med de 2 ærede oppositionspartier, men vi har stadig mødt negativitet. Vi måtte så drage den for os beklagelige konklusion, at her kom vi ikke videre, og så sagde vi: nu fremsætter